

Publicerad 2020-02-08 15:17 av Elinor Sörensson

Började skriva på den här som en uppgift i Skrivarsidans skrivgrupp men hann då inte klar. Uppgiften var en förlängning av en haiku.

Porten

Dagen då modern kördes till lasarettet lämnades gossen hos främlingar i dalen. Gården var knappt en hektar och jorden mager. Några kor, grisar och hönor höll svälten, som sniffade mellan springorna, på avstånd. Den lilla stugan saknade oftast skratt och öm beröring.

Stilla sommarkvällar kunde bergsbrisen föra med sig moderns doft och tonerna av hennes vackraste vaggvisa. Gossen satt på farstukvisten, trött efter dagens sysslor. Hans blick vilade längtansfullt på berget i väster. Bladverken glödde som guld medan solen sakta omslöts av nattens sköte.

Gossen drog sig till minnes en vandrare som en gång besökte gården. Hans fårade orakade ansikte i skenet från kvällsbrasan. Med plirande snälla ögon berättade vandraren historier. Han påstod att någonstans på berget fanns porten till himlen. Gossen tänkte att han en dag skulle finna den. Och få återse sin mor igen. I gryningen stänger han försiktigt dörren till stugan för sista gången. Med några smörgåsar i fickan börjar han den långa vandringen. När solen står som högst når han äntligen toppen av berget. Där, gömd bakom snår, i ett träd, finner han den. Porten till himlen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elinor Sörensson med Poeter.se id #111937 innehar upphovsrätten